

Životopisy ministrů

(není-li řečeno jinak, uvádějí se u jednotlivých ministrů data jejich působení ve vládě, které se nemusí krýt s daty působení celé vlády)

Alois Rašín (1867 – 1923)

Ekonom, právník a politik, začínal jako příslušník pokrokařského hnutí, roku 1899 byl jedním ze spoluzakladatelů státoprávně radikální strany, od roku 1907 mladočech, později národní demokrat. Odsouzen roku 1894 v procesu s tzv. Omladinou (na dva roky vězení, propuštěn 1895), od roku 1911 poslanec ve Vídni, řídil Národní listy. Za první světové války aktivně zapojen do protirakouského odboje, 1916 odsouzen k trestu smrti (mimo jiné spolu s K. Kramářem), trest však záhy zmírněn a následujícího roku byli všichni amnestováni. Člen Národního výboru československého a jeden z tzv. „mužů 28. října“, kteří hráli klíčovou roli při vzniku samostatného českého státu (byl zejména autorem prvního státního zákona - tzv. recepční normy). 1918 - 1923 poslancem Národního shromáždění. Ministrem financí v první vládě samostatného Československa (14. 11. 1918. až 8. 7. 1919 za předsednictví K. Kramáře). Podruhé se stal ministrem 7. 10. 1922 v první Švehlově vládě a v této funkci setrval až do své smrti 18. 2. 1923. V obou případech zároveň ve funkci předsedy bankovního výboru Bankovního úřadu při Ministerstvu financí. Do historie vstoupil zejména měnovou reformou v roce 1919 znamenající vytvoření stabilní české měny. Kladl důraz na deflační politiku a krácení státních výdajů. 5. ledna 1923 na něj spáchal atentát anarchista Šoupal, svému zranění A. Rašín podlehl následující měsíc.

Cyril Horáček (1862 – 1943)

Ekonom, politik a právník, profesor Právnické fakulty UK (po určitou dobu též jejím děkanem a rektorem univerzity), člen agrární strany, později národní demokrat. 1890 –1902 tajemníkem Městské spořitelny Pražské, 1918 - 1920 poslanec, 1920 - 1925 senátor. Funkci ministra financí zastával v první Tusarově vládě od 8. 7. 1919 do 9. 10. 1919. Ve stejné době zastával funkci předsedy bankovního výboru Bankovního úřadu při Ministerstvu financí. Pokračovatel politiky svého předchůdce A. Rašína. V roce 1920 po kratší dobu působil jako předseda senátu.

Kuneš Sonntág (1878 – 1931)

Ekonom, politik a publicista. Člen radikálně-pokrokové strany, od roku 1904 agrárník. 1913 –1918 poslanec moravského zemského sněmu a přisedící zemského správního výboru, ve válečných letech v čele moravské odbočky Státního válečného obilního ústavu. 1918 – 1922 poslanec. Ministrem financí v první Tusarově vládě po C. Horáčkovi (9. 10. 1919 - 25. 5. 1920), zároveň též předsedou bankovního výboru Bankovního úřadu při Ministerstvu financí. Krom toho byl v téže vládě již od 1. 4. 1920 pověřen správou Ministerstva výživy lidu. Ve druhé Tusarově vládě (25. 5. 1920 - 15. 9. 1920) byl ministrem průmyslu, obchodu a živností, od 24. 6. 1920 do konce existence vlády pak navíc správcem Ministerstva zemědělství. Od roku 1922 prezident Anglo-československé banky. Stoupenec agrárního družstevnictví, vydavatel listu Moravský venkov.

Karel Engliš (1880 – 1961)

Ekonom, právník, filosof a politik, člen lidové-pokrokové strany, po roce 1918 národní demokrat, 1904 - 1911 působil jako úředník Zemského statistického úřadu, resp. Ministerstva obchodu ve Vídni, 1910 - 1919 docent, resp. profesor na české technice v Brně, od 1919 profesorem na právnické fakultě MU v Brně (též rektor MU), od 1939 profesor Právnické fakulty UK (též děkanem fakulty a rektorem UK). 1913 - 1918 poslanec moravského zemského sněmu, 1918 člen Národního výboru československého, 1920 - 1925 poslanec. Ministrem financí ve druhé Tusarově vládě (25. 5. 1920 - 15. 9. 1920), v následující první úřednické vládě J. Černého byl pověřen správou Ministerstva financí a tuto funkci vykonával až do 21. 3. 1921. Ministrem se znovu stal ve druhé vládě Švehlově (9. 12. 1925 - 18. 3. 1926) a zůstal jím i ve druhé Černého úřednické vládě (18. 3. 1926 - 12. 10. 1926). Ve třetí Švehlově vládě setrval v čele Ministerstva financí od jmenování vlády 12. 10. 1926 pouze do 25. 11. 1928. Naposled se do funkce vrátil v rámci druhé vlády F. Udržala od 7. 12. 1929, ani tehdy však nesetřval až do konce její existence, nýbrž pouze do 16. 4. 1931. Opakovaně stál v čele centrální banky, a to v letech 1920 - 1921 a 1925 - 1926 jako předseda bankovního výboru Bankovního úřadu při Ministerstvu financí, v letech 1934 - 1939 pak jako guvernér Národní banky československé. Ideový odpůrce A. Rašína, hlásal měnovou stabilizaci (jako opak Rašínovy měnové deflace). Mezi výsledky jeho práce patřily rozpočtová a daňová reforma (1927) a devalvace koruny (1934). Po únoru 1948 perzekvován (vykázán z Prahy).

Vladimír Hanačík (1861 – 1954)

Ekonom, od roku 1883 pracoval na zemském finančním ředitelství (v Praze), od roku 1899 na Ministerstvu financí ve Vídni, 1911 - 1919 viceprezident zemského finančního ředitelství v Brně, resp. v Praze, v roce 1919 se stal prezidentem druhého z nich. Ministrem financí v první Černého úřednické vládě od 21. 3. 1921 do 26. 9. 1921 a paralelně předsedou bankovního výboru Bankovního úřadu při Ministerstvu financí. Svoji funkci na pražském zemském finančním ředitelství si při tom podržel a po konci svého vládního angažmá v jejím výkonu pokračoval.

Augustin Novák (1872 – 1951)

Ekonom, politickou příslušností národní demokrat. Od roku 1889 působil v bankovním sektoru (Česká banka Union, Zemská banka v Praze). 1919 – 1926 vrchním ředitelem Bankovního úřadu při Ministerstvu financí, ve stejné funkci pokračoval i po jeho transformaci v Národní banku československou až do roku 1934, kdy funkci opustil na protest proti devalvaci měny, prosazené v roce 1934 K. Englišem. Ministrem financí ve vládě Edvarda Beneše (26. 9. 1921 - 7. 10. 1922). Spolupracovník a pokračovatel A. Rašína (podílel se mj. na měnové odluce). Později působil v představenstvu Živnobanky.

Bohdan Bečka (1863 – 1940)

Ekonom, politik, stavební podnikatel, původně mladočech (1915 – 1917 místopředseda strany), později národní demokrat, 1918 - 1925 poslanec, 1925 - 1929 senátor, 1918 - 1923 předseda správní rady Živnobanky. Ministrem financí se stal 24. 2. 1923 v první Švehlově vládě po smrti svého předchůdce A. Rašína, ve funkci setřval až do konce působení vlády (9. 12. 1925). Stejně jako všichni ministři před ním byl současně předsedou bankovního výboru Bankovního úřadu při Ministerstvu financí. Jeho hlavní aktivitou byla sanace bankovníctví po deflační krizi 1922 – 1924, a to i cestou státní podpory peněžním ústavům.

Bohumil Vlasák (1871 – 1945)

Právník, ekonom. V letech 1895-1898 pracoval na Zemském finančním ředitelství v Praze, v letech 1898-1918 na Ministerstvu financí ve Vídni, poté až do roku 1934 – s výjimkou období, kdy byl ministrem – působil jako odborový přednosta Ministerstva financí. Správcem Ministerstva ve třetí Švehlově vládě od 25. 11. 1928 do konce její existence 1. 2. 1929. Poté ministrem financí v první vládě Udržalově (1. 2. 1929 - 7. 12. 1929). Jako ministr dovršil deflační měnovou politiku na zlatý základ.

Karel Trapl (1881 – 1940)

Právník, ekonom. Po soudní praxi pracoval od roku 1907 na Poštovním ředitelství v Praze. Od roku 1919 vicepresident, od roku 1926 president Poštovního šekového úřadu; po jeho přeměně na Poštovní spořitelnu se v r. 1930 stal její prvním guvernérem. Do této funkce se vrátil i po odchodu z vlády. Ministrem financí ve druhé Udržalově vládě ve které vystřídal K. Engliše (16. 4. 1931 - 29. 10. 1932). Své místo si podržel i v následujících třech vládách J. Malypetra (29. 10. 1932 - 14. 2. 1934, 14. 2. 1934 - 4. 6. 1935 a 4. 6. 1935 - 5. 11. 1935) a rovněž v první vládě M. Hodži (5. 11. 1935 - 18. 12. 1935). Vstoupil též do druhé Hodžovy vlády od 18. 12. 1935, avšak opustil ji už 17. 3. 1936. Ministerstvo tedy vedl v první fázi zbrojní konjunktury, kdy již bylo vystaveno stále silnějšímu tlaku vojenských kruhů na investice do ozbrojených sil.

Emil Franke (1880 – 1939)

Politik, národní socialista, 1918 - 1939 místopředseda strany, ve stejném časovém rozmezí poslancem. Od 17. 9. 1919 pověřen správou Ministerstva železnic v první Tusarově vládě (do 25. 5. 1920). V první vládě Švehlově (7. 10. 1922 – 9. 12. 1925) byl ministrem pro zásobování lidu, kromě toho pak od 18. 2. 1924 správcem Ministerstva pošt a telegrafů a od 20. 7. 1925 Ministerstva sociální péče (v obou případech až do konce vlády). Ministrem pošt a telegrafů ve druhé Udržalově vládě (7. 12. 1929 - 29. 10. 1932). Tuto funkci si podržel i v následujících třech vládách J. Malypetra (29. 10. 1932 - 14. 2. 1934, 14. 2. 1934 - 4. 6. 1935 a 4. 6. 1935 - 5. 11. 1935) a taktéž v první vládě M. Hodži (5. 11. 1935 - 18. 12. 1935). Ve druhé Hodžově vládě jej zastával od jejího vzniku 18. 12. 1935 pouze do 23. 1. 1936, kdy přešel na post ministra školství a národní osvěty, kterým byl až do konce vlády 21. 7. 1937 a rovněž ve vládě následující (třetí M. Hodži, 21. 7. 1937 – 22. 9. 1938). Kromě toho byl správcem Ministerstva financí od 17. do 28. 3. 1939 (v rámci druhé Hodžovy vlády) a podruhé od 21. 7. do 2. 10. 1937.

Josef Kalfus (1880 – 1956)

Ekonom, nestraník, začínal jako pracovník berní správy, později Ministerstva financí, na kterém strávil prakticky celou profesní kariéru. Jako vysoký úředník a odborník se stal 28. 3. 1936 ministrem financí ve druhé vládě M. Hodži, v níž setrval až do jejího skončení 21. 7. 1937. Do následující druhé Hodžovy vlády pro neshody ohledně vedení státních financí zprvu nevstoupil, nicméně ze své úřednické pozice měl na chod Ministerstva financí klíčový vliv. Ministrem se stal až 2. 10. 1937, když vláda schválila jeho nový finanční plán. Jeho nejvýznamnějším počinem bylo soustředění na tehdejší dobu nebývalých rozpočtových prostředků v období zbrojní konjunktury v době ohrožení republiky nacistickým Německem. Ministrem zůstal až do konce Hodžovy vlády 22. 9. 1938 ve dnech Mnichovské krize, svůj úřad si nicméně podržel i v následujících vládách až do roku 1945, tedy v obou vládách generála Surového (22. 9. 1938 - 4. 10. 1938 a 4. 10. 1938 - 1. 12. 1938), ve druhorepublikové a zároveň později první protektorátní vládě R. Berana (1. 12. 1938 - 27. 4. 1939) a ve třech zbývajících protektorátních vládách (Elišavě 27. 4. 1939

- 19. 1. 1942, Krejčího 19. 1. 1942 - 19. 1. 1945 a Bienertově 19. 1. 1945 - 5. 5. 1945). Po válce byl spolu s dalšími členy třetí a čtvrté protektorátní vlády postaven před Národní soud, který jej shledal vinným, s ohledem na jeho podporu odboji a prokazatelnou obhajobu českých hospodářských a národních zájmů však upustil od potrestání.

Eduard Outrata (1898 – 1958)

Český ekonom, v letech 1933 až 1939 ve vedení a později generálním ředitelem Čs. zbrojovky v Brně, po německé okupaci emigroval, 1939 - 1940 členem Československého národního výboru v Paříži. Ministrem financí v první Šrámkově (prozatímní) exilové vládě (21. 7. 1940 - 27. 10. 1941), ve druhé Šrámkově exilové vládě (27. 10. 1941 - 12. 11. 1942) jedním ze státních ministrů. Později působil v hospodářských funkcích: 1945 - 1949 generální sekretář Hospodářské rady při předsednictvu vlády, 1949 - 1951 náměstek předsedy Státního úřadu plánovacího. V roce 1952 byl odsouzen ve vykonstruovaném politickém procesu a vězněn do roku 1956.

Ladislav Karel Feierabend (1891 – 1969)

Ekonom a politik, člen agrární strany. V období první republiky působil v oblasti zemědělského družstevnictví, od roku 1930 vrchním ředitelem ústřední jednoty hospodářských družstev Kooperativa, od roku 1934 řídil Československou obilní společnost. Ministrem zemědělství ve druhé vládě generála Syrového od 4. 10. 1938 do 1. 12. 1938. Od 14. 10. 1938 byl rovněž ministrem spravedlnosti a ministrem pro sjednocení zákonů a organizace správy. Stejnou funkci (ministra zemědělství) měl i v následující Beranově vládě od 1. 12. 1938 (která se po 15. 3. 1939 stala první vládou protektorátní) a v druhé protektorátní vládě generála Eliáše od 27. 4. 1939. V lednu 1940 emigroval. V první Šrámkově (prozatímní) exilové vládě (21. 7. 1940 - 27. 10. 1941) na postu jednoho ze státních ministrů, ve druhé a třetí Šrámkově exilové vládě (27. 10. 1941 - 12. 11. 1942 a 12. 11. 1942 - 4. 4. 1945) zastával post ministra financí. Po návratu do ČSR a neobnovení agrární strany vstoupil do strany národně sociální, ale záhy se stáhl z veřejného života. Po únoru 1948 emigroval do USA. Proslulými se staly jeho třídílné politické memoáry.

Vavro Šrobár (1867 – 1950)

Slovenský politik a lékař, profesor Komenského univerzity v Bratislavě. Agrárník, zastánce čechoslovakismu, roku 1898 spoluzaložil časopis Hlas, roku 1918 členem Národního výboru československého, významně se podílel na vzniku samostatného státu 28. října 1918. V první a druhé československé vládě (Kramářova 14. 11. 1918 - 8. 7. 1919 a Tusarova 8. 7. 1919 - 25. 5. 1920) působil jako ministr zdravotnictví a zároveň jako ministr pro správu Slovenska. První z těchto funkcí si podržel i v následující druhé Tusarově vládě (25. 5. 1920 - 15. 9. 1920, změna názvu úřadu na Ministerstvo veřejného zdraví a tělesné výchovy), zároveň byl v téže vládě ministrem pro sjednocení zákonů a organizace správy. Ve vládě E. Beneše (26. 9. 1920 - 7. 10. 1922) byl ministrem školství a národní osvěty. 1918 - 1925 poslanec, 1925 - 1935 senátor. Zapojoval se do Slovenského národního povstání, přičemž zastával pozici jednoho ze dvou předsedů Slovenské národní rady. Jeden z vedoucích činitelů Demokratické strany, která po válce navázala na Slovensku na agrárníky, v roce 1947 založil Stranu slobody, která byla součástí Národní fronty. Ministr financí v první („košické“) i druhé Fierlingerově vládě (4. 4. 1945 - 6. 11. 1945 a 6. 11. 1945 - 2. 7. 1946). Za únorového převratu 25. 2. 1948 vstoupil do Gottwaldovy vlády jako ministr pro sjednocení zákonů a zůstal jím i v následující Zápotockého vládě (změna vlády 15. 6. 1948) až do své smrti 6. 12. 1950.

Jaromír Dolanský (1895 – 1973)

Komunistický politik a ekonom, 1930 - 1935 působil v čele Rudých odborů, 1935 - 1939 poslancem, za války vězněn v koncentračním táboře Sachsenhausen, 1945 - 1968 poslanec a člen předsednictva ÚV KSČ. Ministrem financí v Gottwaldově vládě od 2. 7. 1946, ve stejné funkci v ní setrval i po její rekonstrukci 25. 2. 1948, a to až do konce jejího působení 15. 6. 1948. Zůstal členem i následující vlády (trvala od 15. 6. 1948 do 12. 12. 1954, v čele A. Zápotocký, po jeho zvolení prezidentem pak od 21. 3. 1953 V. Široký). Při vzniku vlády setrval na postu ministra financí, kterým byl do 4. 4. 1949, poté se stal předsedou Státního úřadu plánovacího (byl členem vlády). Od 21. 12. 1951 přešel na funkci jednoho z náměstků předsedy vlády, resp. od 14. 9. 1953 prvního náměstka. Prvním náměstkem předsedy vlády, resp. jedním z místopředsedů zůstal i v dalších dvou vládách V. Širokého (12. 12. 1954 - 11. 7. 1960 a 11. 7. 1960 - 19. 9. 1963).

Jaroslav Kabeš (1896 – 1964)

Komunistický ekonom, politik a literát. Od roku 1920 zaměstnán jako účetní v Agrární bance československé, resp. v jejích dceřiných uhelných společnostech. 1945 se stal ředitelem Zemědělské banky, o rok později pak přešel na post prvního náměstka vrchního ředitele Živnobanky. Zároveň zahájil své působení v Národní bance československé (člen Dočasné správy, později bankovní rady, v letech 1954 - 1957 pak jejím generálním ředitelem. Ministrem financí od 4. 4. 1949 do 14. 9. 1953 ve vládě A. Zápotockého (vystřídáního 21. 3. 1953 V. Širokým). Proslul zejména jako jeden z autorů a realizátorů měnové reformy roku 1953. Na poli literatury vydal několik sbírek poezie.

Július Ďuriš (1904 – 1986)

Slovenský komunistický politik, 1934 - 1938 tajemník slovenského zemského vedení KSČ, 1941-1945 vězněn, 1945 - 1953 člen předsednictva ÚV KSS, zároveň až do roku 1963 člen ÚV KSČ, resp. jeho předsednictva. Ministrem zemědělství v obou vládách Z. Fierlingera (4. 4. 1945 - 6. 11. 1945 a 6. 11. 1945 - 2. 7. 1946) a v následující vládě Gottwaldově (2. 7. 1946 - 15. 6. 1948 s rekonstrukcí 25. 2. 1948). Z této pozice velmi přispěl k upevnění pozice KSČ před únorem 1948 na venkově (např. v souvislosti s rozdělováním konfiskované půdy). Ministrem zemědělství zůstal i v následující vládě A. Zápotockého (od 21. 3. 1953 v čele vlády V. Široký), avšak pouze do 10. 9. 1951, kdy se stal předsedou sboru pověřenců na Slovensku. Do vlády se vrátil až 31. 1. 1953 jako ministr lesů a dřevařského průmyslu, aby se 14. 9. 1953 stal ministrem financí a zůstal jím nejen do konce působení této vlády, ale i v následující druhé a třetí vládě V. Širokého (12. 12. 1954 - 11. 7. 1960 a 11. 7. 1960 - 19. 9. 1963). V roce 1963 byl odvolán ze všech funkcí a v roce 1970 vyloučen z KSČ.

Richard Dvořák (1913)

Komunistický politik, ekonom a diplomat. Před 2. světovou válkou bankovní úředník. V letech 1939-1945 vězeň koncentračního tábora Buchenwald. Od roku 1946 do roku 1948 předseda ONV v Chebu, poté člen předsednictva KV KSČ v Karlových Varech. V roce 1948 se stal poslancem Národního shromáždění. 1949 - 1952 náměstek ministra zahraničního obchodu. Ministrem zahraničního obchodu od 2. 12. 1952 v první vládě V. Širokého (do 12. 12. 1954). Funkci zastával i ve druhé Širokého vládě od 12. 12. 1954, a to až do 17. 1. 1959. V letech 1959-1963 velvyslancem v SSSR, 1963 vedoucí Ústřední správy pro rozvoj místního hospodářství. 20. 9. 1963 se stal ministrem financí jako člen Lenártovy vlády, od 20. 1. 1967 jej vystřídal B. Sucharda. V letech 1971-1976 velvyslancem v NDR. Od roku 1958 byl kandidátem a později členem ÚV KSČ, od roku 1966 Ústřední kontrolní a revizní komise KSČ.

Bohumil Sucharda (1914)

Komunistický ekonom a politik. V letech 1937-1950 zastával různé řídicí funkce v československých i mezinárodních vědeckých institucích, 1948-1950 výkonný ředitel Mezinárodního měnového fondu. Od roku 1951 až do svého jmenování ministrem působil v různých funkcích na Ministerstvu financí, od roku 1962 byl náměstkem ministra – předsedy Ústřední komise lidové kontroly a statistiky. Ve vládě J. Lenárta působil nejprve jako ministr – předseda Státní komise pro finance a mzdy, a to od 10. 11. 1965 do 20. 1. 1967, kdy se stal ministrem financí. Zůstal jím až do konce existence vlády 8. 4. 1968 a rovněž v následujících vládách O. Černíka (8. 4. 1968 – 31. 12. 1968 a 1. 1. 1969 – 27. 9. 1969), přičemž druhá z nich představovala první vládu federální. V roce 1970 byl zbaven všech funkcí, v letech 1970-1971 přednášel na VŠE v Praze, v letech 1971-1979 ekonomický pracovník Státní banky Československé. Po roce 1990 konzultant Hospodářské rady federální vlády. Zabýval se prognostikou financí a měny a mezinárodními měnovými vztahy.

Rudolf Rohlíček (1929)

Slovenský komunistický politik a ekonom. Původně pracoval v Investiční bance v Bratislavě. Od roku 1958 vedoucí tajemník OV KSS v Bratislavě II, 1960-1963 vědecká aspirantura na Institutu společenských věd ÚV KSČ, 1963 – 1969 pracovník ÚV KSS a ÚV KSČ. Roku 1971 se stal členem ÚV KSČ a poslancem Federálního shromáždění. Ministrem financí ve třetí vládě O. Černíka (od 27. 9. 1969, počínaje 28. 1. 1970 v čele vlády L. Štrougal, vláda pak až do 9. 12. 1971). Ve funkci zůstal i v následující druhé Štrougalově vládě od 9. 12. 1971, přičemž jej 14. 12. 1973 vystřídal L. Lér, zatímco R. Rohlíček přešel na funkci místopředsedy vlády. V této funkci pak setrval nejen do konce vlády 11. 11. 1976, ale i v následující třetí (11. 11. 1976 – 17. 6. 1981), čtvrté (17. 6. 1981 – 16. 6. 1986), páté (16. 6. 1986 – 20. 4. 1988) a šesté (21. 4. 1988 – 11. 10. 1988) Štrougalově vládě, přičemž v poslední z nich se jednalo o funkci prvního místopředsedy.

Leopold Lér (1928)

Komunistický politik a ekonom. Na Ministerstvu financí pracoval od roku 1951, 1962-1968 náměstek ministra. 1971-1976 poslanec ČNR, 1976-1986 poslanec Federálního shromáždění. Ministrem financí v prvních dvou českých vládách po federalizaci (8. 1. 1968 – 29. 9. 1969, předseda vlády S. Rázl, 29. 9. 1969 – 9. 12. 1971, předseda vlády J. Kempný, od 28. 1. 1970 pak J. Korčák). Ve funkci zůstal rovněž v následující druhé Korčákově české vládě od 9. 12. 1971, ve které však setrval pouze do 17. 12. 1973. Federálním ministrem financí od 14. 12. 1973 v rámci druhé Štrougalovy vlády až do konce jejího fungování 11. 11. 1976, následně též ve třetí (11. 11. 1976 – 17. 6. 1981) a čtvrté Štrougalově vládě (od 17. 6. 1981), kterou však opustil 4. 10. 1985. Prosazoval posílení finanční samostatnosti podniků a zpružnění direktivního řízení národního hospodářství. Od roku 1997 pedagog Bankovního institutu.

Jaromír Žák (1942)

Komunistický politik a ekonom. Původně zaměstnanec Ministerstva financí, v letech 1972-1985 pracovník ÚV KSČ, 1986-1989 poslanec Federálního shromáždění. Federálním ministrem financí v rámci čtvrté Štrougalovy vlády od 29. 11. 1985 do jejího konce 16. 6. 1986 a rovněž v páté a šesté Štrougalově vládě (16. 6. 1986 – 20. 4. 1988 a 21. 4. 1988 – 11. 10. 1988). V poslední komunistické federální vládě L. Adamce (trvala od 12. 10. 1988 do 10. 12. 1989) zprvu zastával post ministra pověřeného řízením Federálního cenového úřadu, od 19. 6. 1989 se stal místopředsedou vlády a zároveň předsedou Státní plánovací komise.

Jan Stejskal (1933)

Komunistický ekonom a politik. Od roku 1956 působil ve Státní bance československé, v letech 1958 – 1960 a 1960 – 1970 jako ředitel pobočky v Ostrově nad Ohří, resp. pobočky v Chebu. 1971 – 1976 zástupcem ČSSR v Mezinárodní bance hospodářské spolupráce v Moskvě. 1977 – 1981 generálním ředitelem Státní banky československé, v letech 1981 – 1988 jejím předsedou. Ministrem financí v poslední komunistické federální vládě (12. 10. 1988 – 10. 12. 1989) za předsednictví L. Adamce.

Jaroslav Tlapák (1930 – 199?)

Komunistický politik a ekonom. V letech 1955-1960 pracoval na KV KSČ v Liberci, poté do roku 1964 na KV KSČ v Ústí nad Labem. V letech 1964-1969 postupně místopředsedou okresní komise lidové kontroly v Litoměřicích, krajské komise lidové kontroly v Ústí nad Labem a pracovníkem Severočeského KNV. Od roku 1969 ve vedoucích funkcích KV KSČ v Ústí nad Labem, ÚV KSČ a Ústřední kontrolní a revizní komise KSČ. Ministrem financí české vlády ve druhé vládě J. Korčáka od 17. 12. 1973 do konce vlády 4. 11. 1976 a rovněž ve třetí a čtvrté Korčákově české vládě (4. 11. 1976 – 18. 6. 1981 a 18. 6. 1981 – 18. 6. 1986). V následující páté Korčákově české vládě (od 18. 6. 1986, počínaje 20. 3. 1987 za předsednictví L. Adamce, od 12. 10. 1988 F. Pitry a od 6. 2. 1990 P. Pitharta) zastával od jejího vzniku do 5. 12. 1989 funkci místopředsedy vlády.

Jiří Nikodým (1938)

Komunistický politik a ekonom. Od roku 1958 do roku 1970 pracoval v pobočkách Státní banky čsl. v Ústí nad Labem a v Teplicích. Od roku 1971 vedoucí oddělení krajské pobočky v Ústí nad Labem, později ředitel pobočky v Mostě. 1981 – 1984 náměstek generálního ředitele hlavního ústavu Státní banky čsl. pro Českou socialistickou republiku, od roku 1984 do svého jmenování ministrem jeho generální ředitel. Člen předsednictva ÚV KSČ. Ministrem financí v poslední komunistické české vládě, jako důsledek událostí Listopadu 1989 později doplněné o opoziční síly (od 18. 6. 1986, předseda vlády J. Korčák, od 20. 3. 1987 L. Adamec, od 12. 10. 1988 F. Pitra a od 6. 2. 1990 P. Pithart, konec 29. 6. 1990). Po roce 1990 mj. nucený správce zkrachovalé Banky Bohemia.

Václav Klaus (1941)

Ekonom a politik, člen ODS, profesor na VŠE. Do roku 1970 pracovníkem Ekonomického ústavu ČAV, 1971 – 1986 působil v různých funkcích ve Státní bance československé. Od roku 1986 pracovníkem Prognostického ústavu ČAV. 1990 – 1991 předseda Občanského fóra, poté předseda ODS jako jedné z nástupnických stran. Poslanec Federálního shromáždění 1990 – 1992, poté poslancem 1996 – 2003. Ministrem financí v Čalfově vládě “národního porozumění” (10. 12. 1989 – 27. 6. 1990) i v následující druhé Čalfově vládě (27. 6. 1990 – 2. 7. 1992), ve které rovněž od 3. 10. 1991 zastával funkci místopředsedy vlády. Po volbách 1992 se stal předsedou české vlády (2. 7. 1992 – 4. 7. 1996), která se po vzniku samostatné České republiky 1. 1. 1993 stala její první vládou. V čele své druhé vlády stál od 4. 7. 1996 do 2. 1. 1998. 1998 – 2002 předsedou Poslanecké sněmovny. 28. 2. 2003 zvolen prezidentem České republiky.

Jan Klak (1942)

Ekonom a politik, člen ODS. Do roku 1970 působil jako pedagog na VŠE, poté do roku 1978 na Generálním ředitelství Průmyslu technického skla, 1978-1990 pracovník Výzkumného ústavu ekonomiky spotřebního průmyslu, od roku 1990 pracoval na Ministerstvu financí ČSFR, v letech 1991 – 1992 jako náměstek. Ministrem pověřeným řízením Ministerstva financí ČSFR jako člen poslední federální vlády J. Stráského (2. 7. 1992 – 31. 12. 1992). 1993 - 1997 první náměstek ministra financí ČR. Poté působil jako člen správní rady Českých drah, resp. člen dozorčí rady Komerční banky.

Karel Špaček (1930)

Ekonom, nestraník. Od roku 1953 do roku 1990 pracoval na Ministerstvu financí v různých funkcích. 1990 místopředseda České komise pro plánování a vědeckotechnický rozvoj. Ministrem financí ČR za Občanské fórum ve vládě P. Pitharta (29. 6. 1990 – 2. 7. 1992). 1993 člen představenstva a. s. Desto Děčín, 1994 pracoval v České spořitelně, 1994 – 2000 působil v Bankovním institutu jako předseda představenstva, resp. místopředseda dozorčí rady. 1998 náměstek ministra průmyslu a obchodu, 1999 - 2000 člen dozorčí rady a. s. ČEZ, od 2000 člen správní rady Českých drah.

Ivan Kočárník (1944)

Ekonom a politik, člen ODS. Původně pracovník Výzkumného ústavu finanční a úvěrové soustavy, který se v roce 1985 transformoval na výzkumný odbor Ministerstva financí ČSSR (1985 – 1989 jeho ředitelem), 1984 šéfredaktor časopisu Finance a úvěr, 1975-1985 externě přednášel na VŠE. 1990 – 1992 náměstek ministra financí ČSFR. 1991 - 1992 člen představenstva a. s. Škoda Plzeň. Poslanec Federálního shromáždění ČSFR v roce 1992, poté opět poslanec 1996 – 1998. Funkci ministra financí zastával v české vládě V. Klause (2. 7. 1992 – 4. 7. 1996, po 1. 1. 1993 vláda samostatné ČR), zároveň byl místopředsdou vlády. Obě funkce si podržel i v následující Klausově vládě od 4. 7. 1996, avšak 2. 6. 1997 z obou funkcí odstoupil. Od roku 1997 působí v a. s. Česká pojišťovna, a to jako člen, resp. předseda představenstva, v současnosti pak jako předseda dozorčí rady.

Ivan Pilip (1963)

Ekonom a politik, člen Křesťansko demokratické strany, poté ODS, v současnosti Unie svobody. Původně odborný asistent v ČAV a na VŠE. 1993 - 1996 předseda KDS (do jejího sloučení s ODS), 1996 – 1997 místopředseda ODS, 2001 – 2003 místopředseda US, poslanec 1996 – 1997 a znovu 1998 – 2002, 1992 – 1994 náměstek ministra školství, mládeže a tělovýchovy ČR. Ministrem školství, mládeže a tělovýchovy od 2. 5. 1994 do 4. 7. 1996 v rámci první Klausovy vlády. Ve stejné funkci vstoupil i do druhé Klausovy vlády (4. 7. 1996 – 2. 1. 1998), ve které však 2. 6. 1997 přešel na funkci ministra financí. Zároveň se stal místopředsdou vlády. Ministrem financí zůstal i v následující přechodné vládě J. Tošovského (2. 1. 1998 – 17. 7. 1998). Od 2004 je viceprezidentem Evropské investiční banky.

Ivo Svoboda (1948)

Sociálně demokratický politik a ekonom. Původně pracovník ZPA Praha-Čakovice, později zaměstnanec obchodního zastoupení maďarské firmy Videoton, 1990-1992 poslanec ČNR, 1992 náměstek ministra financí, 1993-1997 podnikatel v oboru ekonomického poradenství, 1997 místopředseda představenstva Liberta, a.s., 1997-1999 místopředseda ČSSD. Ministrem financí ve vládě M. Zemana od 22. 7. 1998 do 20. 7. 1999, kdy byl odvolán v souvislosti s podezřením z trestné činnosti při jeho působení v Liberta, a. s.

Pavel Mertlík (1961)

Sociálně demokratický politik a ekonom. 1983-1989 odborný asistent na Vysoké škole ekonomické, 1989-1991 pracovník Ústavu prognózování ČR, 1991-1995 odborný asistent na Fakultě sociálních věd UK, 1995-1998 pracovník Institutu ekonomie ČNB, 1998 pracovník Střediska pro integraci ČR do evropské ekonomiky VŠE. Místopředsedou pro hospodářskou politiku ve vládě M. Zemana od jejího jmenování 22. 7. 1998, v téže vládě zároveň ministrem financí od 21. 7. 1999, kdy vystřídal I. Svobodu. 12. 4. 2001 rezignoval na obě funkce. Od 2001 hlavní ekonom Raiffeisenbank v ČR.

Jiří Rusnok (1960)

Sociálně demokratický politik a ekonom, původně pracovník Státní plánovací komise, Federálního ministerstva pro strategické plánování a Federálního ministerstva práce a sociálních věcí. 1992-1998 poradce a vedoucí sociálně-ekonomického oddělení Českomoravské konfederace odborových svazů. 1998 – 2001 náměstek ministra práce a sociálních věcí. Ministrem financí v rámci vlády M. Zemana od 13. 4. 2001 až do konce fungování vlády 12. 7. 2002. V následující vládě V. Špidly od 15. 7. 2002 ministrem průmyslu a obchodu, 19. 3. 2003 odvolán. 2002 – 2003 poslanec. 2003 – 2004 působil v ING, od 2004 první viceprezident, resp. prezident Asociace penzijních fondů ČR.

Bohuslav Sobotka (1971)

Sociálně demokratický politik a právník, od 1996 poslancem, 2001 – 2002 předsedou poslaneckého klubu ČSSD. Ministrem financí ve Špidlově vládě (15. 7. 2002 – 4. 8. 2004). Od 30. 10. 2003 též místopředsedou vlády odpovědným za reformu veřejných financí. Ve funkci ministra setrval i v následující vládě S. Grosse (4. 8. 2004 – 25. 4. 2005) a od 25. 4. 2005 též v současné vládě J. Paroubka. Od téhož data je zároveň 1. místopředsedou vlády.